

millele ma loodan?

johan elm

joostes ärkasin üles.

ütlesid, et kohtume sealsamas tuhande aasta pärast. ma kardan, et ma jään hiljaks. me pidime siis spagette tegema. ma lubasin, et võtan kastme ise kaasa. (ma ikkagi unustasin)

sa ilmselt ei oota mind ära. aga ma loodan, et sa ootad.

jooksen. tuisk sajab otse minu suunas. näen niigi vähe läbi oma hingedu. aga ma pingutan edasi, mis siis, et tennisel on juba ammu märjad.

surun korraks silmad kinni ja kukun. jalad logisevad. käed lihtsalt ripuvad külgedel. maandun näoga otse lumme. lumi on pehme ja püüab mu kinni, peaaegu et kallistab mind. mäletan, millal me viimati kallistasime. mul oli tumehall kampsun ja sul olid rohelised püksid. sa lõhnasid kardemoni järgi.

avastan ennast jälle lume seest. jäin puhkama ilma, et ise oleksin aru saanud. nüüdseks mu nägu juba valutab külmast. varsti läheb see ka mööda ja siis hakkab mõnus. nii mõnus, et selle pärast lumme magama jäädaksegi. ma loodan, et ma veel niipea ei jää.

näen silmanurgast, kuidas hall volvo mööda sõidab. juht teeb suitsu. ta ei tea ise ka, kuhu ta minema peab. ta lihtsalt läheb. tal on homme sünnipäev ja ta loodab, et kõik ta sõbrad tulevad.

ma loodan, et ta märkab seda tumepunast hondat, mis järgmises kõrvaltänavas peatee poole kihutab. esiklaasi taga on numbriplaat, millele on kirjutatud „anton“. juhi vanemad elavad pärnus. ise on ta kuuendat aastat tallinnas.

mingi jõud pöörab mind lumes selili. tuisk on vaiksemaks jäänud. ma ei saa aru, kas lumi langeb alla või tõusen mina ülespoole. mulle tuleb meelde, kuidas me öösel väikest vankrit otsisime. su juuksed olid märjad ja liiv oli külm. me vist ei leidnudki seda, ega?

hõljun. mu kõrval on maja, kus elas kunagi üks naine, kellel oli klaver. ta kõndis inimtühjas vanalinnas ja jõudis raekoja platsile. keset lagedat platsi seisis klaver. naine leidis paar meest, kes aitasid tal klaveri siia tuua.

lumi imbub kinnastest läbi ja ma naeratan. ma naeran. naeran kõigest väest. naeran nii kõvasti, et varesed lendavad puudelt ja veri mu kehas hakkab aeglaselt jälle liikuma. ma pole sinuga koos enam ammu naernud. kuidagi imelik on. võib olla pole see enam lihtsalt naljakas.

veri jõuab aeglaselt varvasteni ja ma tuletan meelde, kuidas püsti tõusta. liigutan käsi ja üritan enda ümber ringi vaadata, aga kael ei liigu. ma olen nii palju unustanud. vaevaliselt ajan ennast külili, tõmban jalad kronksu ja toetan paremale käele. midagi pole muutunud. lihtsalt natukene külmem on. ajan ennast püsti. hakkam jälle jooksma. kuulen veel eemal kiirabiauto sireeni. vaene anton.

tõmban kardinad eest ära ja teen akna lahti. tunnen karge õhu niiskust. väljas on kuidagi imelik roosa valgus. maja eest sõidab mööda tumepunane honda. keedan endale teed ja istun aknalauale.

peaks täna tuba koristama. lilled juba ammu närtsivad.

riiuli peal on pääsukese pildiga moosipurk. see meenutab mulle, kuidas ma väiksena vanaema juures pääsukesti kuulasin. nende laul on vist kõige ilusam.

täna pole taevast peaaegu üldse näha, lund sajab nii tihedalt. kõik on üldse nii sombune. üleüldine ummik. alumise korruse vanamees pole ka enam ammu lund rookinud. tee sai otsa. tõusen ja lähen keedan veel.

pruuni aia latid tuhisevad minust mööda. nüüdseks mäletan juba täpselt, et mul on kiire ja ma pean jooksuma. ei tea, kas ma kunagi väsin? sina ilmselt küll. juba praegu hakkad tüdinema.

mida kiiremini ma jooksen, seda rohkem hakkab mu keha valutama. mu kopsud täituvad järk-järgult härmatisega. hingata on juba väga valus. aga ma ei saa seisma jääda. ma ei tohi.

jooksen hinge kinni hoides edasi. õues muutub hämaramaks. korruga läheb silme ees pimedaks. mu luud takerduvad üksteise otsa ja ma jään seisma. hingeldan kohutavalt. aeglaselt hakkab jälle nägema valget maapinda ja tunnetan oma vappuvat kogu. mulle tuleb meelde, kuidas me lapiteki peal lamasime ja vaidlesime mis värvi lagi on. kulunud helelilla. värvisime sinna pilved. edaspidi vaatasime, kuidas need mööda tuba sõudsid ja vaidlesime mis kujuga need on. ma loodan, et sa pole neid üle värvinud.

kõnnin edasi, peaaegu lonkan. ma ei ole väsinud.

tunnen, kuidas sa kärsitult kella vaatad, aga ei taha veel selga pöörata. su sall on täna eriti ilus. sa vaatad maha, mitte enam minu poole.

hakkan jälle jooksuma. veel kiiremini. kogu mu olemus karjub pingutusest ja ma karjun temaga kaasa. sa vist kuulsid mind. või mulle ainult tundus nii. jooksen veel kiiremini. libisen ja tõusen õhku. puudutan jalgadega kaselatvu ja näen majade korstnaid. lumi on nii tihe, et see katab mu ripsmed ja mul on raske silmi lahti hoida. ma ei saa aru, kas mu kopsud veel töötavad. oma hingeõhku ma ka enam ei näe. kuulen, kuidas keegi mängib klaverit. hingatan veel nõelavat õhku sisse, surun silmad lahti ja näen sind. sa ootad.

mul on veel vaevu meeles, kuidas langeda.

ma loodan, et ma ei unusta. ma loodan, et ma mitte kunagi ei unusta.